

THE INFAMY

OF A GREAT
BETRAYAL

Η

ΔΙΣΧΡΑ ΠΡΟΔΟΣΙΑ

ΠΟΥ ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ
ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΑΣ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΤΡΙΕΤΙΑ 1919 - 1922 ΩΣ ΤΩΡΑ

ΑΠΟ ΤΟΝ

ΝΤΟΚΤΟΡΑ ΜΕΝΑΝΑΡΟ ΦΟΙΒΟΥ ΑΚΑΔΗΜΟ

ΨΕΥΔΟΝΥΜΟ

ΤΟΥ ΝΤΟΚΤΟΡΑ Τζών Μιούρατ

International Press Inc.

ΑΘΗΝΑ 1997

ΑΦΙΕΡΩΝΕΤΑΙ

ΣΤΗΝ ΟΛΟΤΕΛΑ ΞΕΘΩΡΙΑΣΜΕΝΗ ΚΑΙ ΣΒΗΣΜΕΝΗ ΑΠΟ ΤΟ ΔΙΑΒΑ ΤΟΥ ΚΑΙΡΟΥ ΜΝΗΜΗ, ΑΚΟΜΗ ΚΑΙ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΝΑΜΝΗΣΤΙΚΗ ΠΑΡΑΔΟΣΗ ΣΤΗΝ ΑΞΙΟΣΗΜΕΙΩΤΗ ΥΠΑΡΞΙΑΚΗ ΤΟΥΣ ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΔΡΑΣΗ, ΣΤΑ ΞΕΧΑΣΜΕΝΑ ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΑ ΕΛΛΗΝΕΣ ΚΙ ΑΡΜΕΝΗΔΕΣ ΠΟΥ ΜΕΣΑ ΣΤΟΥΣ ΑΙΩΝΕΣ ΚΑΤΑΚΡΕΟΥΡΓΗΣΑΝ ΚΙ ΑΦΑΝΙΣΑΝ ΟΙ ΤΟΥΡΚΟΙ ΜΕ ΜΙΑ ΚΤΗΝΩΔΗ, ΑΙΜΑΤΗΡΗ ΚΑΙ ΕΠΩΔΥΝΗ ΘΗΡΙΩΔΙΑ.ΕΠΙΣΗΣ ΣΤΟΝ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΟ ΦΙΛΕΛΛΗΝΑ ΤΟΥ ΕΙΚΟΣΤΟΥ ΑΙΩΝΑ

GEORGE HORTON

Η ΑΝΑΜΝΗΣΗ ΤΟΥ ΟΠΟΙΟΥ ΞΕΧΑΣΤΗΚΕ, ΚΙ Ο ΟΠΟΙΟΣ ΕΠΙ 13 ΟΛΟΚΛΗΡΑ ΧΡΟΝΙΑ ΠΑΣΧΙΣΕ ΓΙΑ ΤΟΝ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟ, ΚΙ ΕΔΕΙΞΕ ΤΗΝ ΑΓΑΠΗ ΤΟΥ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ, ΚΙ ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ ΓΙΑ ΤΑ ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΑ ΤΟΥ ΣΚΛΑΒΩΜΕΝΟΥ ΚΑΙ ΚΑΤΑΤΡΕΓΜΕΝΟΥ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΥ ΤΗΣ ΜΙΚΡΑΣΙΑΣ, ΜΕ ΤΟΝ ΠΙΟ ΑΔΙΑΨΕΥΣΤΟ ΤΡΟΠΟ, ΣΩΖΟΝΤΑΣ ΑΠ' ΤΑ ΝΥΧΙΑ ΤΩΝ ΤΟΥΡΚΩΝ ΕΚΑΤΟΝΤΑΔΕΣ ΕΛΛΗΝΕΣ ΚΙ ΑΡΜΕΝΗΔΕΣ, ΚΙ ΑΚΟΜΗ ΑΓΩΝΙΖΟΜΕΝΟΣ, ΜΕ ΤΗΝ ΑΞΙΟΛΟΓΗ ΔΙΠΛΩΜΑΤΙΚΗ ΤΟΥ ΕΠΙΡΡΟΗ, ΓΙΑ ΤΗ ΒΕΛΤΙΩΣΗ ΤΩΝ ΟΡΩΝ ΤΗΣ ΑΠΑΝΘΡΩΠΗΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΣΥΝΘΗΚΗΣ ΕΙΡΗΝΗΣ ΜΕ ΤΗΝ ΤΟΥΡΚΙΑ ΣΤΑ «ΜΟΥΔΑΝΙΑ», ΤΗΝ ΟΠΟΙΑ ΤΑ ΜΕΓΑΛΑ ΕΘΝΗ ΤΟΥ ΝΙΚΗΦΟΡΟΥ ΤΟΥΣ ΠΟΛΕΜΟΥ ΤΟΥ 1914-1918, ΕΠΕΒΑΛΑΝ ΜΕ ΜΙΑ ΑΠΑΝΘΡΩΠΗ ΠΙΕΣΗ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ – ΝΙΚΗΜΕΝΗ ΑΠ' ΤΟΥΣ ΤΟΥΡΚΟΥΣ, ΦΤΩΧΥΜΕΝΗ ΚΑΙ Σ' ΑΘΛΙΑ ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ, Μ' ΕΝΑΜΙΣΙ ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΑ ΠΕΙΝΑΣΜΕΝΟΥΣ, ΑΡΡΩΣΤΟΥΣ ΚΑΙ ΣΩΡΙΑΣΜΕΝΟΥΣ ΣΤΟ ΑΓΟΝΟ ΕΔΑΦΟΣ ΤΗΣ ΞΕΚΛΗΡΙΣΜΕΝΟΥΣ ΠΡΟΣΦΥΓΕΣ – ΝΑ ΔΕΧΘΕΙ, ΓΙΑ ΤΑ ΑΙΣΧΡΑ ΚΕΡΔΟΦΟΡΑ ΤΟΥΣ ΣΥΜΦΕΡΟΝΤΑ ΠΟΥ ΕΙΧΑΝ Ν' ΑΠΟΚΟΜΙΣΟΥΝ ΑΠ' ΤΗΝ ΤΟΥΡΚΙΑ.

Σεπτέμβριος 1997

The Author

JEAN DU MURAT

GEORGE HORTON

ΠΑΡΟΥΣΙΑΣΗ ΕΝΟΣ ΑΝΕΞΥΜΝΗΤΟΥ ΗΡΩΑ

Μέσα στο ξετύλιγμα της τραγικής ανθρώπινης ιστορίας – γεμάτης από απάνθρωπους πολέμους, άγριους εμπρησμούς μεγαλοπόλεων και χωριών και με αμέτρητες άλλες καταστροφές – πάντοτε ξεπροβάλλουν στο προσκήνιο οι άγνωστοι ήρωες, οι ψυχικά γενναίοι και θαρραλέοι άνδρες, οι οποίοι μ' ένα ενσυνείδητο αυθορμητισμό θυσιάζουν τη δική τους ζωή για να γλιτώσουν απ' τον θάνατο άλλους.

Τέτοιος ακριβώς άνθρωπος ήταν ο George Horton, Γενικός Πρόξενος της Αμερικής στη Σμύρνη, στην Τουρκία, κατά τη διάρκεια του Ελληνο-Τουρκικού πολέμου το 1922.

Ο ηρωισμός του George Horton φανερώθηκε τις πιο τρομαχτικές στιγμές που εκτυλίχτηκαν κατά το αποτρόπαιο ολοκαύτωμα της άλλοτε πολύ όμορφης πόλης της Σμύρνης, με μια γενναϊόψυχη απόπειρα να σώσει τον χριστιανικό της πληθυσμό (ελληνικό κι αρμένικο) απ' τη μαζική ανθρωποκτονία των δολοφόνων Τούρκων. Αυτά είναι εξακριβωμένα ιστορικά γεγονότα που έχουν αναγράψει τα επίσημα ντοκουμενταρισμένα χρονικά μιας αδιάψευστης ιστορικής πραγματικότητας.

Ο George Horton, αναστατωμένος απ' την τραγική συμφορά που βρήκε το χριστιανικό στοιχείο (Έλληνες κι Αρμένηδες), έκανε ό,τι και όσο μπορούσε με ανάλογες ενέργειες, κατάλληλες στην περίπτωση εκείνη, για να σώσει τη ζωή εκατοντάδων χιλιάδων αθώων Ελλήνων. Ως Πρόξενος της Αμερικής, βοήθησε τους Έλληνες, μέχρι το πολύ δραματικό τους τέλος, ενάντια σ' όλες τις αντιξοότητες που συναντούσε σε κάθε του βήμα, καθώς κι ενάντια στην ισχυρή αντίδραση της πολιτικής ηγεσίας των Μεγάλων Δυνάμεων, οι οποίες είχαν ήδη εγκαινιάσει μια διαμετρικά αντίθετη και πολύ αντιπαθητική κερδοσκοπική φιλότουρκο πολιτική κατεύθυνση.

Ο George Horton, ένας έντιμος άνθρωπος, με ηθικές αρχές, καθώς κι ένας μεγάλος ανθρωπιστής, περιφρονούσε αυτήν την πολιτική κερδοσκοπική σκοπιμότητα των Μεγάλων Εθνών, τα οποία ήταν πρόθυμα να θυσιάζουν τη ζωή αθώων Ελλήνων στον βωμό των οικονομικών τους συμφερόντων. Εργάστηκε ακούραστα, χωρίς διακοπή – ριψοκινδυνεύοντας τη δική του ζωή – με το να προμηθεύει στους πρόσφυγες τα κατάλληλα στις τρα-

γικές εκείνες περιστάσεις έγγραφα με σκοπό να εξασφαλίσει την διαφυγή τους. Σ' ένα σημείο, πρόσφερε ακόμη και στον μεγάλο κι αείμνηστο Αρχιεπίσκοπο Χρυσόστομο την ευκαιρία να σώσει τη ζωή του και να διαφύγει – ο Χρυσόστομος όμως, ως η ιερατική κεφαλή των Χριστιανών, αρνήθηκε να εγκαταλείψει για τη δική του σωτηρία το χριστιανικό του ποίμνιο στην πιο κρίσιμή του εκείνη ώρα, και παρέμεινε για να υποστεί μετέπειτα μια άγρια θανάτωση απ' τους αποθηριαωμένους και φανατικούς ισλάμηδες.

Κατά το χρονικό διάστημα που ο George Horton πάσχιζε, προσπαθώντας κι εκθέτοντας τη ζωή του σ' ένα επαπειλούμενο κακό, και ριψοκινδύνευε την διπλωματική του καριέρα καθώς και την επίσημη θέση του, ως γενικού Προξένου της ήδη με διαφορετική πολιτική κατεύθυνση Αμερικής, οι Μεγάλες Δυνάμεις κοίταζαν με απονιά κι αδιαφορία, πλέρια ασυγκίνητες, την ίδια τραγική εκείνη στιγμή που σε χιλιάδες και χιλιάδες απροστάτευτους Έλληνες γινόταν ένας συστηματικός σφαγιασμός απ' τους αιμοβόρους Τούρκους.

Ακόμα κι όταν το ίδιο Προξενικό οικοδόμημα καιγόταν απ' τον βαλτό εμπρησμό των Τούρκων, ο George Horton εξακολουθούσε τη φιλόνηθρωπη δράση του, μη εγκαταλείποντας το γραφείο του, ώσπου – με τη δική του ζωή σε άμεσο πια κίνδυνο – τον ανάγκασαν να φύγει διά της βίας απ' το πυρπολούμενο και σε φουντωμένο λαμπάδιασμα Προξενικό κτίριο.

Η προσωπική του George Horton αντικειμενική άποψη για τα τραγικά γεγονότα, κατά τις αξιοθρήνητες αυτές μέρες του Σεπτεμβρίου του 1922, έχει με ακρίβεια καταγραφεί στις σημειώσεις του, σε ημερολόγια που τηρούσε, και στα δημοσιευμένα βιβλία, αναφορές κι έντυπα, στα οποία εκθέτει τη μεγάλη προδοσία και την ψυχρή αδιαφορία των Μεγάλων Δυνάμεων κατά τον δραματικά συμβαδίζοντα με τα απαίσια γεγονότα χρόνο· μολονότι αυτές οι ίδιες νικήτριες δυνάμεις του παγκόσμιου μεγάλου πολέμου θα μπορούσαν να προλάβουν την κτηνώδη θανάτωση κι εξολόθρευση των λιγιστών εκατομμυρίων αθώων Χριστιανών (Ελλήνων κι Αρμένιδων), απομεινάρια της άλλοτε ελληνικής Μικρασίας, καθώς και την ολοκληρωτική καταστροφή της όμορφης κι ευημερούσας Σμύρνης. Τόσο στα ημερολόγια και σημειώσεις του όσο και στις αναφορές και τα βιβλία ή παραρτήματα που έγραψε, ο George Horton εκθέτει την αληθινή ιστορία της φαύλης πολιτικής στο χειρότερό της φανέρωμα. Με μια απίστευτη ασυνειδησία, η εξωτερική πολιτική μεταστροφή των Ηνωμένων Πολιτειών της Αμερικής η οποία ήταν επηρεασμένη από τα συμφέροντά της στην Τουρκία, οδήγησε τους τότε ιθύνοντες της εξωτερικής πολιτικής της Αμερικής, όχι μόνο σε μια πλέρια κι ασυνείδητη κερδοσκοπική σκοπιμότητα αλλά και στην κακοήθεια, η οποία συντέλεσε στο να διαστρέψουν τα αληθινά γεγονότα, σε

τρόπο που αναποδογυρίζοντας την πραγματικότητα να κατηγορούν αντίστροφα τους Έλληνες ότι αυτοί τάχα ήταν η αφορμή για τον εμπρησμό και την καταστροφή της Σμύρνης.

Ο George Horton, σε μια μοιραία γι' αυτόν μέρα, τον Σεπτέμβριο του 1922, είχε διά της βίας αρπαχτεί κι ενάντια προς τη θέλησή του μεταφερθεί έξω από το πυρπολημένο κι υπό ραγδαία κατάρρευση Προξενικό οικοδόμημα, με μια βίαιη απαγωγή απ' το ναυτικό πλήρωμα του αμερικάνικου θωρηκτού *Litchfield*, κατά διαταγήν του πολύ ανήσυχου για τη ζωή του Προξένου κυβερνήτη του θωρηκτιού *Captain J. Herburn*. Ο Horton μόλις μπόρεσε ν' αρπάξει και να σώσει τους απαραίτητους διπλωματικούς φακέλους, αφήνοντας πίσω τη σπάνια συλλογή του από ανεκτίμητες αντίκες, που είχε συλλέξει κατά τα ταξίδια του γύρω στον κόσμο με μια αξιόλογη δαπάνη.

Ήταν μια πολύ αποκαρδιωτική στιγμή για τον George Horton η στιγμή της απομάκρυνσής του, που την αισθάνθηκε κατάβαθα φεύγοντας απ' τη Σμύρνη, μια στιγμή γεμάτη από εξαιρετικά μεγάλη συγκίνηση ανάμεικτη με μια δραματικά ισχυρή απελπισία. Ανέβηκε με δυσκολία την κρεμαστή σκάλα του θωρηκτού *S.S. Litchfield* και φτάνοντας στο κατάστρωμα του πλοίου κοίταξε πίσω τις με απαίσιο βρυχηθμό πανύψηλες κι αδηφάγες φλόγες του εμπρησμού, που είχαν ήδη αγκαλιάσει την αγαπημένη του πόλη Σμύρνη με όλους τους μέσα σ' αυτήν κατοίκους της.

Οι τελευταίες του λέξεις αποδείχνουν για τότε, για τώρα και για πάντα το τι πραγματικά αισθάνθηκε ο αληθινός μεγαλόψυχος, γενναίος και μ' ένα αδαμάντινο ηθικό χαρακτήρα μεγάλος αυτός άνδρας, ξεστομίζοντας την αθάνατη αυτή φράση:

«Ντρέπομαι που ανήκω στο ανθρώπινο γένος».

Σεπτέμβριος 1997
Ο συγγραφέας
Jean du Murat

Βοηθητική Σκιαγραφία
του μεγάλου Φιλέλληνα
George Horton,
Γενικού Προξένου Αμερικής στη Σμύρνη

Στο βιβλίο του *The Blight of Asia* (Η Πληγή της Ασίας) και *Recollections «Grave and Gray»* (Αναμνήσεις «Πολύ σοβαρές και θλιβερές»), ο George Horton αναλύει με διεισδυτικό βάθος την (τούρκικη) κατάρα της Ασίας.

Ο Horton έζησε κοντά στους Τούρκους από το 1911, γνώριζε καλά τη γλώσσα τους, τους πρόσεχε κάθε μέρα στη δράση τους κι επί τριάντα χρόνια τους έκανε ψυχολογική ανατομία.

Ήταν ο μόνος Πρόξενος κλασικά μορφωμένος, γνώριζε άριστα την αρχαία ελληνική γλώσσα (απάγγελλε στο αρχαίο τους κείμενο από στήθους ωδές απ' την *Οδύσσεια* και την *Ιλιάδα* του Όμηρου), καθώς και την νεοελληνική, με την οποία είχε μια άριστη συνεννόηση με τους Έλληνες της Μικρασίας, και γνώριζε τον κατατρεγμό τους απ' τους Τούρκους. Απ' όλους επίσης τους διπλωμάτες των Ευρωπαϊκών Εθνών, ήταν ο μόνος που μιλούσε άπταιστα όχι μόνον τα ελληνικά και τα τούρκικα, αλλά και τα γαλλικά, γερμανικά και ιταλικά.

Η λατρεία του για την αρχαία ελληνική φιλοσοφία κι η αγάπη του για την Ελλάδα και τους Έλληνες αποκαλύπτεται ακόμη και με το γεγονός ότι παντρεύτηκε Ελληνίδα, κόρη από μια εξαιρετικά διακεκριμένη οικογένεια, γνωστή για την ανώτερη μόρφωση και την κοινωνική και διπλωματική της δράση και προσπάθεια για την ελληνική υπόθεση.

ΣΚΙΑΓΡΑΦΗΜΑ ΠΑΤΡΟΓΟΝΙΚΗΣ ΚΑΤΙΟΥΣΑΣ ΤΩΝ ΤΟΥΡΚΩΝ

Σε ποια απ' τις ανθρώπινες ράτσες που τις διακρίνει το χαρακτηριστικό ένστικτο μιας άγριας κτηνωδίας κι είναι το κοινό γνώρισμα που διακρίνει όλες τις προπατορικές φυλές στις οποίες υπάγονται οι Τούρκοι;

Ποια είναι η αρχική τους καταγωγή απ' την πολυμπασταρδεμένη συγγένεια που έχουν μ' άλλες ράτσες;

Πού, πώς και πότε τους φέρνει για πρώτη φορά στο φως ο λαμπερός φακός της παγκόσμιας ιστορίας;

Η, με μια σιχαμερά αντιπαθητική δυσμορφία, πρωτόγονη, κτηνωδώς άγρια, με θηριώδη ένστικτα και πολυμπασταρδεμένη Τουρανο-Μογγολική πρωταρχική αυτή ράτσα των Τούρκων φανερώνεται για πρώτη φορά στο προσκήνιο της ανθρώπινης ιστορίας και, σύμφωνα με τις σωζόμενες μοναδικές πηγές της εποχής εκείνης (βλέπε *Book of Chinese Odes* σε γαλλική μετάφραση) των σοφών της αρχαίας Σινικής Αυτοκρατορίας με το αρχικό παλιό όνομα της Κίνας Chang-Hua Mi-Kuo, γύρω στο 2200 με 2150 π.Χ. Σύμφωνα με τις Σινικές αυτές πηγές, η αιμοβόρα και με κτηνώδη βίο ανθρωπόμορφη ράτσα των Τούρκων προγόνων, με τ' όνομα Hun-Yu και με πληθυσμό που δίνουν οι αρχαίες Σινικές πηγές γύρω στα 180.000 με 210.000 άτομα (σε χρονολογίες π.Χ.), ζούσε σ' ένα οροπέδιο της Νοτιο-Ανατολικής πλευράς της Ουραλο-Αλταϊκής ορεινής ογκολιθικής αλυσίδας. Οι Σίνοι ιστορικοί τους μετονομάζουν αργότερα από Hun-Yu σε Hien-Yun ή Hiung-Nu, μετονομασία που επικράτησε. Οι άνθρωποι της ράτσας αυτής, γυμνοί και ψευτοντυμένοι με προβιές από άγρια ζώα για ζεστασιά, έκαναν τη ζήση τους τρώγοντας καρπούς, ρίζες δέντρων, κυνήγι μικρών αγριμιών, λιθοβολώντας τα με ογκώδη κοτρόνια, καθώς και με θανάσιμη συμπλοκή και πάλεμα με μεγάλα αγρίμια πεσμένα μέσα σε σκαμμένους πηγαδίσσιους λάκκους και δολερά σκεπασμένους με χορταρένια βλάστηση και καρπούς επιζητούμενους απ' αυτά για τη διατροφή τους, αγρίμια που σκότωναν τις πιο πολλές φορές μ' ένα απελπισμένο πνίξιμο με τα άγρια και δυνατά τους δάχτυλα, χέρια και μπράτσα,

αλλά καταματωμένοι και αυτοί οι ίδιοι και γεμάτοι από πληγές και ξεσκίσματα.

Κατά την πτώση κι εκθρόνιση του Κινέζου αυτοκράτορα της πρώτης μεγάλης Αυτοκρατορικής Δυναστείας των ΗΙΑ, ο εκθρονισμένος τελευταίος αυτοκρατορικός απόγονος των ΗΙΑ, για να σωθεί καταφεύγει στον, προς τα βόρεια της Κίνας, ανθρώπινο συναγελασμό, όπου ζούσαν οι κτηνάνθρωποι της φυλής των Hun-Yu, ζητώντας άσυλο. Οι αγριάνθρωποι της ράτσας αυτής, που τα μόνα όπλα που γνώριζαν ήταν ρόπαλα από κορμούς δέντρων και αιχμηρές πέτρες, βλέποντας για πρώτη φορά στη ζωή τους άνθρωπο ντυμένο κι επιδεικτικά στολισμένο μέσα σε μια χρυσοκέντητη αρματωσιά, καβάλα σ' ένα ψηλό, κατάλευκο κι επίσης επιδεικτικά στολισμένο άλογο, τον πέρασαν, με την προκατάληψη της φυλής τους, για θεό, και έπεσαν στα πόδια του και τον προσκυνούσαν, κάνοντάς τον κι αρχηγό τους άμα κατάλαβαν πως πήγε να ζήσει με αυτούς.

Με τη δύναμη που απόκτησε ως αρχηγός τους και με τη διπλωματική μαεστρία που κατείχαν κι εφάρμοζαν με επιτηδειότητα οι μυαλωμένοι σοφοί της αρχαίας Κίνας, έμαθε σιγά σιγά στους αγριάνθρωπους της ράτσας αυτής την άγνωστη σ' αυτούς τέχνη που απαιτούσε ένας νικηφόρος πόλεμος. Με την τυφλή υπακοή τους, που κατόρθωσε να τους υποβάλει ως αρχηγός τους –έξω από τ' άγρια κι ενστικτωδώς θηριώδη γνωρίσματα της φυλής τους, τα οποία με πολύ μελετημένο και σοφό, καρτερικό, κινέζικο στοχασμό (για ν' αποφύγει σύσσωμη αντίδραση) υποκρίθηκε πως ανάγονται σε μακρινές, εθιμικές και φυλετικές συνήθειες, που τον άφηναν αδιάφορο και χωρίς καμιά δικαιοδοσία, ή και θέληση ακόμη, ν' αναμείξει τον εαυτό του– μπόρεσε και τους οργάνωσε σε μαχητική ομάδα. Από τότε άρχισαν επεκτατικές επιδρομές και διεύρυνση των ορίων της επικράτειάς τους, με τελικό αποτέλεσμα να κυριέψουν ολόκληρο σχεδόν τον κεντρικό ασιατικό γεωγραφικό χώρο, παρά λίγο και τον ευρωπαϊκό ακόμη. Μέσα στο διάβα του χρόνου, η ράτσα αυτή πήρε διαδοχικά διάφορα άλλα ονόματα, που έμειναν στην ιστορία. Στους πλείστους ασιατικούς λαούς υπερίσχυσε τελικά κι έμεινε το όνομα Hunni (που υιοθέτησαν κι οι Βυζαντινοί, όπως γράφει ο ιστορικός Προκόπιος τον έκτο αιώνα), το οποίο οι ευρωπαϊκοί λαοί συνέπτυξαν στο όνομα Huns. Οι Έλληνες επηρεάστηκαν απ' το απλοποιημένο και τεμπέλικο τονικό σύστημα προφοράς (γιατί το αρχαίο και μεθοδικότερο, αυτό της ηχητικής αύξησης και μείωσης των λέξεων, εξαρτιόταν από το βραχύ ή μακρό φωνήεν που ήταν πίσω ή μπρος απ' το σύμφωνο της λέξης –ταιριαστά

με το ιαμβικό σύστημα τονισμού—, μια μέθοδος που απαιτούσε γνώσεις, τις οποίες όμως, κατά την ελληνιστική περίοδο, ο ετερόκλητος ασιατικός και βλάχικος βορινός πληθυσμός, που είχε και τότε, κατακλύζοντας, πλημμυρίσει τον γεωγραφικό χώρο της αρχαίας Ελλάδας, δεν είχε την ικανότητα να αφομοιώσει) και μετατρέψανε το δασύ σύμφωνο Η του λατινικού αλφάβητου των Βυζαντινών στο πνεύμα δασεία, που καθιέρωσε το αλεξανδρινό σύστημα τονισμού και τη λέξη *Hippi* σε *Οῦννοι*, και με το μοντέρνο τονικό σύστημα *Οῦννοι*, μόνο με ένα τόνο.

Η Τουρανο-Μογγολική αυτή ράτσα παρέμεινε επί χρόνια στις σιβηρικές στέπες Kirk-ghiz, απ' όπου, ξεκινώντας γύρω στο 500 με 650 μ.Χ., με το τότε όνομα της ράτσας τους Turkman ή Turkomanī, εισόρμησαν απ' τις διαβάσεις του Kazakstan στους νότιους γεωγραφικούς χώρους της Ασίας κατά ομαδικά άγρια «αιμοβόρα» στίφη από ασύνταχτες πεινασμένες ορδές, φέρνοντας (όπως αναφέρει η ιστορία), παντού όπου επάτησαν, την καταστροφή, την ερήμωση και τον θάνατο. Κατά το 404 μ.Χ., με αρχιστράτηγό τους τον Αττίλα, δοκίμασαν να κατακτήσουν με συγκροτημένο στρατό από κατακτημένους και σκλαβωμένους απ' αυτόν λαούς γύρω στις 600 με 650.000 κι όλη την Ευρώπη, και θα το κατόρθωναν αν ο Ρωμαίος στρατηγός Αέτιος δεν πετύχαινε να ενώσει στις ρωμαϊκές, λιγιστές τότε, λεγεώνες και τις ανεξάρτητες στρατιωτικές μονάδες από Τεύτενες, Γαλάτες και Κέλτες και με τον συνενωμένο αυτό στρατό να ανακόψει την πορεία του Αττίλα.

Οι σημερινοί Τούρκοι το παραδέχονται αδίσταχτα και, αντίθετα, το θεωρούν καύχημά τους να το ρεκλαμάρουν, ότι είναι απόγονοι του αιμοβόρου Αττίλα. Με την περιγραφή που δίνει το 409 μ.Χ. ο σύγχρονος του Αττίλα Γότθος επίσκοπος κι ιστορικός Jordanes, ο Αττίλας, ήταν κοντόσωμος, ασχημάνθρωπος, πλατσουκομούρης, με το κεφάλι κολλημένο στο κορμί του, σχεδόν χωρίς λαιμό, με δύο τρύπες, ανοιγμένες θαρρείς με καρφί, για μάτια, καθώς και με μια αφάνταστη σκληρότητα που δείχναν τα χαρακτηριστικά του. Ήταν όμως εξαιρετικά ευκίνητος, διορατικός, και με μια σατανική διαίσθηση για τους σκοπούς στους οποίους απόβλεπε να πετύχει ο άλλος. Με τον θάνατο του Αττίλα και με τη φαγωμάρα των γιων του για την αρχηγία, κατάρρευσε γρήγορα η απέραντη επικράτειά του, με την διαδοχική απαλλαγή τους από τον ζυγό της σκλαβιάς που υπόφεραν οι πλείστες υποταγμένες χώρες (αναλυτικότερες λεπτομέρειες για τον Αττίλα, βλέπε στο έργο *Το Ξεκλήρισμα του Ελληνισμού* του ίδιου συγγραφέα -

ιστορικού). Οι προπάτορες των σημερινών Τούρκων, μέσα στους αιώνες που πέρασαν απ' τον καιρό που τους πρωτοφανερώσαν οι αρχαίοι Κινέζοι, πήραν τις ονομασίες Patzinaks, Cumans, Kazakhs, Tadzhihs, Uigurs, Seljuks, Osmanli, Uzbek κι' άλλα, κάτω από μεγάλες επικράτειες που τους υπόταξαν (όπως οι Ρωμαίοι, τα Σοβιέτ κι οι ακατάσχετες επιδρομικές Μογγόλικες κι Αραβικές πλημμύρες), χωρίς όμως μ' αυτό ν' αλλάξουν τ' άγρια και κτηνώδη τους ένστικτα. Ο βαθμός της αγριάδας τους, που έφτανε τη θηριώδη κτηνωδία τους, φανερωνόταν ακόμη και μέχρι το 1078-1086 μ.Χ. στο ιστορικά βεβαιωμένο γεγονός του ανθρωποφάγου έθιμου της φυλής τους. Άμα σκότωναν τον εχθρό τους δείχναν τα έμφυτα αιμοβόρα ένστικτα του αγριότερου σαρκοφάγου θηρίου της ζούγκλας. Η πρώτη τους ενέργεια ήταν να ριχτούν πάνω στο θύμα τους, να σκίσουν το λαιμό του κι απ' τις χοντρές αρτηρίες του λαιμού (αορτής) να ρουφούν με ηδονή το ζεστό ακόμη αίμα του· μετά, κομματιάζοντας με σπαθισμούς το στήθος του σκοτωμένου εχθρού τους, ν' αρπάζουν ξεριζώνοντας την καρδιά του, και να την καταβροχθίζουν ζεστή ακόμα, καθισμένοι καβάλα – με γυναικείο τρόπο – στα μικρόσωμα άλογά τους. Πίστευαν, μ' αυτή την έμφυτη και βαθιά ριζωμένη στο μυαλό τους φυλετική τους παράδοση, ότι μ' αυτόν τον τρόπο αποχτούσαν και τη δύναμη του νικημένου τους εχθρού.

ΕΞΕΤΡΑ ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΑΠΟΚΑΛΥΨΗ

Απ' τα επίσημα πρακτικά, καταχωρισμένα στο Βιβλίο Συνεδριάσεων για τα διεξαχθέντα κατά την αξιομνημόνευτη σύσκεψη του 1919 στο Παρίσι, πρωτεύουσα της Γαλλίας, προς ρύθμιση των διατάξεων της Συνθήκης Ειρήνης:

...Προσέρχεται με ταπεινότητα ο πρωθυπουργός της αυτοκρατορικής Τουρκίας, με το τότε της όνομα «Ottoman Empire» και έδρα στην Κωνσταντινούπολη, Grand Vizier Damad Ferid: Κάνει έκκληση στο Συμβούλιο, εκλιπαρώντας τους Συνέδρους να βοηθήσουν με στρατιωτική ενίσχυση την επίσημη αυτοκρατορική κυβέρνηση της Τουρκίας όπως κατανικήσει και εκμηδενίσει τον ολιγάριθμο τότε επαναστατικό αντάρτικο στρατό του αντάρτη Κεμάλ (όπως τον λέγανε τότε οι Σουλτανικοί παράγοντες της κυβερνητικής Αρχής στην Κωνσταντινούπολη).

Σε παρατήρηση συνέδρου ότι τα φοβερά εγκλήματα της Τουρκίας βαραίνουν πολύ στην πλάστιγγα του παθητικού της, ο Damad Ferid, με γερμένο κεφάλι και ζητώντας ταπεινά συγγνώμη, πρόφερε καθαρά τις φράσεις αυτής του της μετάνοιας, γραμμένες στα πρακτικά του Συνεδρίου «...For and on behalf of Turkey the grand Vizier Damad Ferid expressed deep regret at Turkey' s crimes, which he admitted, had been such as to make the conscience of mankind shudder with horror for ever». In rejecting his apology, the Council countermoved with this statement: «Turkey could not evade the consequences of having entrusted her affairs into hands of men who, utterly devoid of principle of pity, could not even command success». He was summarily dismissed. Records from the Peace Treaty' s Board Meeting of 1919 in Paris, France. *Smyrna Affair* Marjory Housepian, p.p. 72, 74, several other sources too.

Μετάφραση στα ελληνικά: «Για λογαριασμό της Τουρκίας ο μεγάλος Βεζίρης της Τουρκίας Damad Ferid εκφράζει τη βαθιά λύπη της Τουρκίας για τα φοβερά της εγκλήματα, τα οποία, ομολογώντας παραδέχτηκε, ήταν τόσο αποτροπιαστικά που να κάνουν τη συνείδηση της ανθρωπότητας να αισθάνεται για πάντα τη φρίκη μιας τρομερής ανατριχίλας». Το Συμβούλιο, απορρίπτοντας την απολογία του, ανταπάντησε μ' αυτή τη δήλωση:

«Η Τουρκία δεν μπορεί να υπεκφύγει τις συνέπειες από τις πρωταρχι-

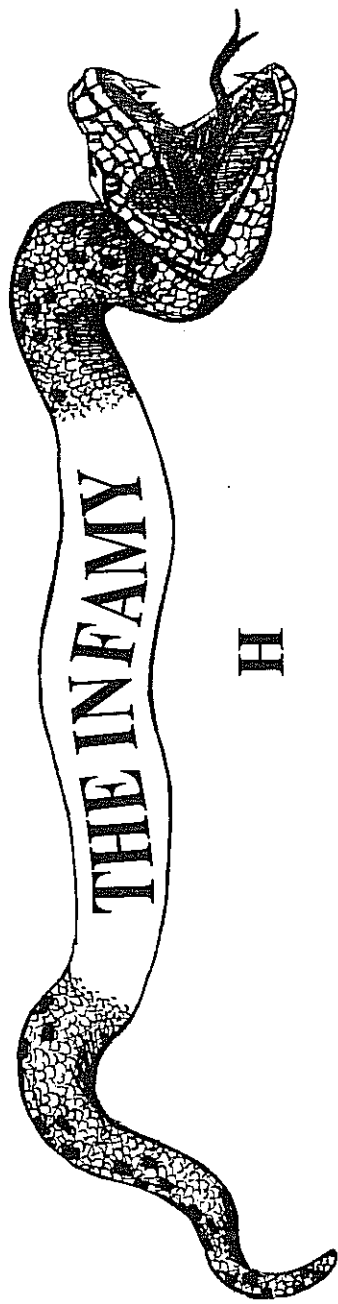
κές αιτίες που οδήγησαν στα τρομερά αυτά εγκλήματα με το να εμπιστευτεί τις υποθέσεις του κράτους στα χέρια ανθρώπων μ' απίστευτη ψυχική σκληράδα κι ολότελα αποστερημένους οίκτου. Ανθρώπους στοιχειωδώς ανίκανους να κυβερνήσουν μ' ωφέλιμη επιτηδειότητα».

Τον απομάκρυναν συνοπτικώς.

Ο Grand Vizier Damad Ferid επέστρεψε στην Τουρκία άπρακτος και με μειωμένο γόητρο για την πολύ ταπεινωτική προς αυτόν συμπεριφορά του Συνεδρίου Ειρήνης. Το οποίο και αρνήθηκε να δεχτεί τη συγγνώμη που ζήτησε η Τουρκία πολύ ταπεινωτικά υποβάλλοντας εντυπωσιακή έγγραφη έκκληση προς τους Συνέδρους του Συμβουλίου, το οποίο όμως απόρριψε τη μετάνοιά της για τα εγκλήματά της με την πολύ καθυστερημένη κι υποκριτική αυτή ενέργεια, αλλ' επίσης απόρριψε παμψηφεί και την έκκληση της αυτοκρατορικής κυβέρνησης του Σουλτάνου για μια επείγουσα στρατιωτική βοήθεια, απαραίτητη στην προσπάθειά της να πατάξει την Κεμαλική ανταρσία.

Όλες αυτές οι δυσάρεστες και αποκαρδιωτικά αρνητικές επιπτώσεις της προσπάθειάς του στο Συνέδριο Ειρήνης στο Παρίσι έκαναν τον Grand Vizier Damad Ferid να παραιτηθεί απ' την πρωθυπουργία της Τουρκίας. Οι εκλογές που υπόδειξαν οι Σύμμαχοι προς ανάδειξη νέας κυβέρνησης φέραν τους Κεμαλικούς επαναστάτες στην Αρχή, οι οποίοι συνέλαβαν τον Damad Ferid και τον εκτέλεσαν με τον ίδιο σκληρό τρόπο βασάνων που χρησιμοποιούσαν στους Χριστιανούς, και γιατί τον θεωρούσαν αντιδραστικό, αλλά και γιατί τόλμησε να εξευτελίσει την Τουρκία με το να παραδεχτεί όλα τα φρικτά εγκλήματα που είχαν διαπράξει οι Τούρκοι.

Οι Μεγάλοι Σύμμαχοι είχαν αρχίσει όλοι τους κρυφά ή φανερά να υποστηρίζουν το εθνικιστικό κίνημα του Κεμάλ, δίνοντας φανερά όπλα και πολεμικό υλικό, έναντι υποσχέσεων του Κεμάλ ότι θα τους παραχωρήσει μονοπώλια στην Τουρκία, κι ιδιαίτερα τα μονοπώλια πετρελαίων, τα οποία τότε ποθούσαν όλοι οι Σύμμαχοι κι ήταν ο στόχος όλων, και με ύπουλη, υποχθόνια δράση κι υπονομευτικές αντενέργειες προσπαθούσε ο ένας Σύμμαχος να υποσκελίσει τον άλλο. Ο Κεμάλ, ενήμερος της αντιζηλίας των Συμμάχων, έπαιξε τον ρόλο του αριστοτεχνικά, πετυχαίνοντας με την παροιμιώδη ανατολίτικη πονηρία να κερδίσει ό,τι ήθελε.

Η
Α Τ Ι Μ Η
Φ Α Ρ Μ Α Κ Ε Ρ Η
Π Ρ Ο Δ Ο Σ Ι Α

